

HỒI 670

Truy Cùng Bất Xá

Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch ngồi trên một mỏm núi bên bờ bắc Hoài Thủy, neho mắt quan sát những quang sáng thấp thoáng ẩn hiện bên bờ đối diện, có thể là ánh đèn của một thành trấn nào đó được đốt lên khi trời bắt đầu chập choạng tối.

Hầu Hi Bạch vui vẻ nói: "Nếu ta đoán không sai, tòa thành đối diện chắc chắn là Ba Đông quận, thành này nằm ở đoạn đường sông giao nhau, chúng ta có thể mua một chiếc thuyền nhỏ làm phương tiện di chuyển, để Tử Lăng tĩnh tâm dưỡng thương, không cần phải dùng đôi chân huyết nhục này đăng trình làm chi cho khổ."

Từ Tử Lăng cảm thán thở dài nói: "Hy vọng ở đó sẽ không nhìn thấy cảnh chiến tranh, tốt nhất là không nghe thấy bất kỳ tin tức gì liên quan đến chiến tranh cả."

Hầu Hi Bạch trầm mặc, thần sắc âm đạm nói: "Ta mặc dù không ngừng nhắc nhở bản thân không được nghĩ tới Khấu Trọng và Thiệu Soái quân của hã, nhưng cũng quả thực không có cách nào khống chế được ý nghĩ của mình. Hà! Nếu như Khấu Trọng không thể chạy thoát được cuộc truy sát của Lý Thế Dân, chúng ta sẽ phải làm sao đây."

Từ Tử Lăng vẫn giữ thần sắc bình tĩnh đối sang chủ đề khác: "Có một nơi, ta và Khấu Trọng luôn muốn trở về, và cũng rất sợ trở về."

Hầu Hi Bạch sực hiểu ra, nói: "Có phải là nơi mẹ hai người an nghỉ không?"

Từ Tử Lăng điềm đạm gật đầu: "Chính là tiểu cốc xinh đẹp mà ta và Khấu Trọng vĩnh viễn không thể nào quên đó, nếu như Khấu Trọng chiến bại thân vong, ta sẽ đến gặp Lý Thế Dân lấy hài cốt của hã, đem về an táng tại tiểu cốc, sau đó dựng một căn nhà ở đấy, rồi sẽ không bao giờ quan tâm đến sự việc bên ngoài nữa."

Hầu Hi Bạch nhú mày nói: "Nghe ngữ khí của Tử Lăng, vậy đến cả Thanh Tuyền người cũng không quản nữa sao?"

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Đó là một chuyện khác, cho dù nàng có thể chịu khuất tất, ta cũng chỉ biết cảm động rơi lệ mà thôi. Thật lòng mà nói, cho đến bây giờ nàng ấy vẫn

chưa thể qua được cửa ải của chính mình, ta thì vẫn chưa thể hiểu rõ được nàng và cũng không hề ôm bất kỳ mộng tưởng nào.”

Hầu Hi Bạch nói: “Ta đứng ngoài sáng suốt, còn huynh ở trong cuộc nên mê muội. Theo ta thấy Thạch Thanh Tuyền đối với người tình ý đã không dần được tựa như chân lún bùn sâu, chỉ tại người không tự tin vào chính mình đấy thôi.”

Rồi y lại thở dài nói tiếp: “Thì ra là huynh cũng không nghĩ Khấu Trọng sẽ thành công.”

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Trái lại là khác, ta nhận thấy Khấu Trọng tuyệt sẽ không dễ dàng bị đánh đổ như vậy đâu. Nhưng ta có một linh cảm, ta có thể khẳng định cho đến bây giờ Khấu Trọng vẫn an nhiên vô sự, bởi vì cho dù hắn có chết, hắn cũng nhất định quay về báo mộng cho ta biết.”

Hầu Hi Bạch tâm tình thoải mái, gật đầu: “Nói có lý, đến lúc vượt sông rồi, sáng mai chúng ta sẽ thư thư thái thái tĩnh giấc trong gian thượng phòng của một khách sạn hào hoa nhất trong thành, rồi tắm gội thật sạch sẽ thơm tho, sau đó nghiên cứu xem nên đến dùng bữa ở tửu gia nào trong thành.”

Từ Tử Lăng không nhịn nổi bật cười đáp: “Đi! Hiện giờ ta chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi địa phương nguy hiểm rất có thể là do quân Đường chiếm đóng này.”

Hai người nói xong nhảy xuống khỏi mỏm núi, đi về phía Hoài Thủy.

oOo

Khấu Trọng ra lệnh lui quân.

Ba ngày ba đêm vừa rồi, gã không hề chợp mắt lấy nửa khắc, đại quân của Lý Thế Dân vừa đuổi tới, đã lập tức phái xuất thủ hạ đại tướng tấn công vào ải đạo Ẩn Đàm Sơn. Hắn lại còn phái thêm cao thủ khinh công vượt núi trèo đèo ở những chỗ tên bắn không tới được mà tập kích từ trên cao. Đạo quân này nhân số không nhiều, nhưng sức phá hoại và sự uy hiếp đối với Thiệu Soái quân đang phòng ngự trên đỉnh núi thì cực kỳ đáng ngại.

Cũng may là Phi Vân vệ do đích thân Khấu Trọng tuyển chọn huấn luyện, lại có kinh nghiệm sau bao trận chiến ác liệt trong tình huống gian khổ này đã phát huy tác dụng cực lớn, nhân số của bọn họ tuy có giảm xuống chỉ còn hơn ba trăm hai mươi người, nhưng do cố

thủ ở trên cao, đủ sức ứng phó với thế công của địch nhân, thêm vào một thân công phu của Khấu Trọng, tuy rằng đã mệt mỏi vì cuộc truy sát dai dẳng này, nhưng tạm thời vẫn có thể đập tan từng đợt tấn công liên tiếp như sóng vỗ bờ của Lý Thế Dân.

Còn hơn bảy trăm người với chủ lực là Dương gia quân dưới sự chỉ huy của Ma Thường thì lợi dụng địa thế hiểm yếu, dùng gỗ, đá và cung tiễn để ứng phó với đại quân tấn công chính diện của họ Lý.

Giả sử như tình hình cứ tiếp tục như vậy, Khấu Trọng sẽ có thể cố thủ thêm khoảng ba bốn ngày, nhưng Lý Thế Dân lại tiếp tục phái thêm một đạo quân binh, nhân số lên tới một vạn năm ngàn người, do La Sĩ Tín thống lĩnh tiến về phía đông, vòng qua mặt đông của Ẩn Đàm Sơn tấn công. Đồng thời cho một đạo quân khác phong tỏa lối thoát phía Nam của Ẩn Đàm Sơn, hòng vây khốn Khấu Trọng ở trong núi, biến gã thành cá nằm trong rọ, do vậy cho dù gã không muốn chút nào cũng không thể ở lại chịu chết, mà buộc lòng phải rời khỏi nơi đây trước khi chuyện đó xảy ra để đến Thiên Thành Hiệp hội hợp với quân mình.

Bọn họ vừa lùi vừa chặt phá cây rừng, tạo thành rất nhiều chướng ngại vật trên sơn lộ, vừa khiến cho địch nhân không có cách nào đột kích từ phía sau, lại khiến Lý Thế Dân phải thu dọn đám chướng ngại vật này, phí thêm hai ngày thời gian mới vượt qua vùng núi này được.

Lý Thế Dân lần này mang theo hơn năm vạn người, so với binh lực của Khấu Trọng nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, mặc dù Khấu Trọng trí dũng song toàn, nhưng có thể ngăn chặn được thế công của Lý Thế Dân hay không, còn phải xem vào lớp phòng ngự của Trần Lão Mưu được kiên cố tới đâu.

Vương Huyền Thư mang theo chiến mã, đợi sẵn đại giá Khấu Trọng ở sơn khu phía Nam, thương vong của cuộc chiến ở vùng này không quá nghiêm trọng, chỉ có khoảng hơn trăm người chết hai trăm người bị thương, tất cả đã đều được đưa về doanh trại trong Thiên Thành Hiệp từ trước.

oOo

Gần một ngàn Thiều Soái quân toàn thể lên ngựa, phóng qua sơn trại, đến một mỏm núi cách Thiên Thành ba mươi dặm. Nơi đây là một vùng đồi hoang dã nằm giữa hai dãy núi cao, xung quanh lại có rừng rậm che phủ, có rất nhiều khe suối ẩn tàng cạnh những gốc cây

cổ thụ mọc trời, linh sam, tùng, bạch dương đan xem lẫn nhau rậm rạp um tùm, cảnh vật thiên nhiên quá lộng lẫy khiến người ta không thể cảm nhận hết nổi, những rặng núi quanh co vươn lên, xuyên vào lớp mây mù, những dải mây bám quanh lưng chừng núi cũng như những con sông đang chảy về nơi xa tít, có thể nói rất xứng với câu “không phải tranh mà lại như tranh, không làm thơ mà đã như thơ”. Khung cảnh êm đềm thơ mộng như hoàn toàn không hay biết chiến hỏa đáng sợ và cuộc đấu tranh sinh tử giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân chẳng mấy chốc sẽ lan tới phá tan sự hòa bình nơi đây!

Nhưng Khấu Trọng trong lòng lúc này lại hoàn toàn nghĩ đến một chuyện khác, gã thúc ngựa lên đi song song với Vương Huyền Thứ nói: “Lý Thế Dân nếu muốn dọn sạch chỗ chướng ngại vật trên sơn lộ ít nhất cũng mất hai ngày. Sau đó lập trại cũng phải mất bốn năm ngày nữa, hơn nữa lại còn phải dọn hết đám cây rừng đó ra xa để đề phòng bọn ta dùng hỏa công, như vậy chúng ta sẽ còn đến hơn mười ngày để nghỉ ngơi, chỉ không biết bên Trần Công tình hình thế nào rồi.”

Vương Huyền Thứ hưng phấn nói: “Thiên Thành Hiệp địa thế vô cùng lý tưởng, vừa có lợi thế địa hình trên cao, vừa có lối ra vào trọng yếu, phía trên có núi cao hiểm trở, cả công lẫn thủ đều có ưu thế, quan trọng nhất là từ trận địa bên ngoài nhìn vào, tuyệt không thể phát giác có một bí đạo xuyên qua dãy núi phía sau.

Bên kia Ma Thường hỏi: “Bên trong doanh trại có nguồn nước không?”

Vương Huyền Thứ vui vẻ đáp: “ Trong núi không những có nguồn nước, mà còn có nhiều thứ khác nữa, các loại lương thực, mấy ngày hôm nay bọn ta đi tìm khắp nơi, đã thu thập được rất nhiều, có thể đủ dùng trong vòng mười ngày. Lúc địch nhân đến, bọn ta có thể đi tìm lương thực ở phía bên kia núi, chỉ cần giữ được vị trí này, ắt sẽ không lo gì về vấn đề lương thảo hết.”

Ma Thường cùng Vương Huyền Thứ một bên hỏi một bên đáp, tất cả đều là những vấn đề quan trọng liên quan đến sự tồn vong của Thiếu Soái quân. Lập trại cố thủ, tích trữ lương thực, cỏ, nhiên liệu cùng các phương diện cần thiết khác, quan trọng nhất là nước uống, như binh pháp nói “không nước không cỏ, chỉ vài ngày” cũng khiến binh gia lâm vào tuyệt địa. May thay lúc này là thời gian chuyển tiếp giữa thu và đông, tuyết vẫn chưa rơi, nếu không việc thu gom cỏ ắt sẽ thành một vấn đề. Khấu Trọng trầm ngâm nói: “ Chúng ta phải chế tạo thật nhiều thùng gỗ, để lưu trữ một lượng nước lớn trong doanh trại, đề phòng Lý Thế Dân dùng hỏa công.”

Vương Huyền Thứ cười nói: “Trần Công nghĩ ra diệu thủ lấy nước qua núi, dùng ống tre đục thông từ gốc tới ngọn, nối từ nguồn nước trong hiệp đạo vào đến doanh trại, do vậy chúng ta không sợ không có nước dùng.”

Khấu Trọng cùng Ma Thường đều phải vỗ đùi khen tuyệt, Trần Lão Mưu xem ra càng lúc càng giống một Lỗ Diệu Tử thứ hai.

Khấu Trọng ngửa mặt lên nhìn trời nói: “Cỏ thì phải chuẩn bị thật nhiều, một khi tuyết rơi, chiến mã của chúng ta sẽ không có gì dẫn bụng đâu.”

Những ngọn gió luân qua khe núi cửa vào mặt lạnh buốt, mang theo cả hơi thở của mùa đông.

Vương Huyền Thứ nói: “Việc này do Huyền Thứ phụ trách, xin Thiếu soái cứ yên tâm.”

Chúng nhân chạy lên một đỉnh đồi, phóng mắt nhìn qua vùng rừng đang cản trở thị tuyến, chỉ thấy phía trước một khu doanh trại đã được lập sẵn trên một hòn núi, phía sau là vách núi cao chót vót, sắc lẹm như được gọt bằng dao, mặt đông là Thiên Thành sơn mạch liên miên bất tuyệt, vùng đất nửa dặm bốn phía quanh doanh trại đều được quân binh dùng binh khí chặt sạch cây cối, để lại những gốc cây khổng lồ cùng với những loại thụ mộc thấp khác nằm lổn ngổn quanh doanh trại, hình thế vô cùng quái đản.

Khấu Trọng trở về đất cũ, những chuyện xưa thi nhau kéo về, trải qua biết bao nhiêu kinh nghiệm thiên biến vạn hóa, trong lòng không tránh khỏi trào lên biết bao nhiêu cảm xúc.

Chúng nhân dần ngựa dừng lại, quan sát hình thế xung quanh, nghĩ đến mấy ngày tiếp theo, đứng từ đây nhìn về phía doanh trại sẽ chính là Lý Thế Dân, đây sẽ là một cơ hội khó mà có được.

Ma Thường cơ hồ như không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy doanh trại rộng lớn phía trước, trầm giọng nói: “Hóa ra là một khu thổ trạch trại! Nhưng tại sao hình dạng lại cổ quái như vậy?”

Vương Huyền Thứ cười nhẹ nói: “Có phải Ma tướng quân nói về hình dạng cổ quái không tuân theo một quy tắc nào của sơn trại không? Nguyên nhân là do Trần Công lợi dụng những thân cây to trên núi, chặt hết cành lá, ngọn, chỉ để lại một đoạn dài tầm hai trượng, tạo thành hơn một trăm thân cây không cành không lá, biến chúng thành trụ cột của sơn trại, số thân cây này khỏe và chắc, rễ cắm sâu xuống đất, không những có thể chịu được những đợt tấn công bằng xe bắn đá của địch nhân, lại còn tiết kiệm được nhân công, nhưng hình dáng của doanh trại bắt buộc phải theo bố trí đó, nên không khỏi có chút kỳ quái.”

Ma Thường khen tuyệt nói: “Quả là một kế hoạch tuyệt vời, vậy mà ta không nghĩ ra. Những thân cây rắn chắc thế này, cùng với đá tảng và đất khô, biến doanh trại thành một tòa sơn thành cao hai trượng, có thể tăng cường lực lượng phòng thủ đến mức cùng cực, Trần Công quả là nhân tài kiệt xuất.”

Khấu Trọng đứng ngoài nhìn đám quân sĩ Thiểu Soái quân bận rộn đào hào quanh thổ mộc trại, đám đất bùn đào lên được đưa ra ngoài sườn núi tạo thành một đoạn tường lũy lớn.

Bính Nguyên Chân thấy ngoài sơn trại chỉ còn lại những thân cây cao không quá ba xích, hân hoan nói: “ Công trình này khiến người ta chỉ biết lắc đầu khen tuyệt, biến thiên nhiên thành một vòng phòng thủ kiên cố chống được kỵ binh, Lý Thế Dân dù muốn tấn công, trước tiên phải qua được đội cung thủ của bọn ta, khi quân địch tiến công chúng ta phải thật cẩn thận, không thể chính diện giao tranh, nếu không công sức mười ngày sẽ tiêu tan thành mây khói hết.”

Khấu Trọng cảm thấy mọi người xung quanh đều hân hoan phấn chấn, chúng nhân đối với tòa sơn trại khiến cố này vô cùng hài lòng, không chỉ vì nó có thể giúp họ cố thủ một cách vững chắc mà quan trọng hơn là phía sau sơn trại còn có một bí đạo tạo cho bọn họ rất nhiều sinh cơ. Lương thảo, nước uống, nhiều liệu tất cả các nan đề đều đã được giải quyết, bọn họ không còn ở trong hoàn cảnh bị vây hãm đến khốn cùng nữa, người người sĩ khí dâng cao, càng có thêm lòng tin đối với Khấu Trọng.

Vương Huyền Thứ nói: “ Nơi nghỉ ngơi đã được chuẩn bị sẵn trong hiệp đạo, do lều trại đã bị mất hết trong lúc trại ta bị đột vây, nên Trần Công đã dựng lên hơn trăm phòng ốc bằng cỏ, so với lều trại thì ấm cúng và thoải mái hơn nhiều.”

Khấu Trọng hét lớn: “Hảo! Chúng ta sẽ dùng sơn trại do Trần Công khổ công thiết kế này chống lại đại quân nhiều gấp hơn mười lần của Lý Thế Dân tiểu tử!”

Chúng nhân đồng thanh reo hò theo.

Một đội nhân mã do Bạt Dã Cương dẫn đầu từ cửa chính của sơn trại tiến ra tiếp đón.

Khấu Trọng hú lên một tiếng, phát tiết theo đó tất cả những oan khuất cùng áp lực gã đã phải chịu suốt hơn mười ngày nay, ra hiệu cho đám thủ hạ phóng xuống sườn núi, tiến về phía sơn trại.

oOo

Từ Tử Lăng tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, ôm tấm mền sạch sẽ thơm tho, nghĩ lại cuộc đào tẩu gian nan suốt mười ngày trước, mỗi khắc đều ở trong nguy hiểm mà tìm thấy sinh cơ, so với bây giờ quả là hai thế giới vô cùng khác biệt.

Đêm qua, gã và Hầu Hi Bạch là hai người cuối cùng vào Ba Đông quận trước khi cửa thành đóng lại, đến cửa thành mới biết nơi này là địa bàn do lão gia Đỗ Phục Uy của hai gã quản chế, quân binh Giang Hoài gác cổng thấy hai gã liền khám xét rất kỹ lưỡng, thấy hai gã không có binh khí tùy thân, lại nhìn giống như bọn văn nhân nhã sĩ, tưởng rằng bọn gã là thế gia đệ tử, liền nảy ra ý định vật sạch tiền từ hai con dê béo này, vói vỉnh thêm những khoản khác ngoài thuế vào thành. Từ Tử Lăng đang định phóng tay cho bọn chúng ngân lượng, thì Hầu Hi Bạch đã nhanh chóng cản lại, y mặc cả kỳ kèo bớt một thêm hai, cuối cùng cũng giải quyết xong, cả hai hiên ngang tiến vào thành.

Sau đó Hầu Hi Bạch giải thích: "Nếu như ngươi quá rộng lượng với bọn chúng, bọn chúng sẽ lầm tưởng ngươi là một con dê béo dễ bắt nạt, hoặc là trong người ngân lượng quá nhiều không cần phải suy nghĩ, vô luận là khả năng nào, bọn quỷ hút máu đó nhất định sẽ bám theo ngươi tìm trăm phương ngàn kế mà vật kiệt ngươi, thậm chí sẽ không ngần ngại sát hại ngươi. Do vậy ta mới phải cùng bọn chúng kỳ kèo, không phải là do ta không muốn chi ngân lượng, mà là muốn tránh đi một chút phiền não."

Gã hiên tại đang nghỉ ngơi tại một khách sạn nổi tiếng là hào hoa nhất trong thành, thượng phòng của Ba Giản lý xá, Hầu Hi Bạch không giống gã và Khấu Trọng, rất chú tâm đến việc ăn ở ngủ nghỉ, còn gã và Khấu Trọng thì lại càng chẳng giống y, chẳng chịu ngủ ở những nơi tốt nhất như thế này.

Khấu Trọng hiện giờ ra sao rồi? Bọn gã liệu sẽ còn có cơ hội gặp lại không?

"Vừa tỉnh dậy à?" Hầu Hi Bạch đẩy cửa tiến vào hỏi. "Tử Lăng đêm qua ngủ thế nào? Ta thì trước khổ sau vui, giấc mộng đầu tiên là một con ác mộng, sau đó là một hảo mộng, trong mơ ta gặp được Phi Huyền."

Từ Tử Lăng nhìn y vừa thao thao nói, vừa ngồi xuống mép giường, khi nghe thấy hai chữ "Phi Huyền", gã mới nhất thời chấn động từ tâm tư và hồi ức quay trở lại thực tại, ngập ngừng định nói gì đó xong lại thôi.

Hầu Hi Bạch kỳ quái hỏi: "Tử Lăng định nói gì?"

Từ Tử Lăng nhìn gã một lúc lâu, trong lòng trào lên nhiều cảm xúc khó tả, đoạn nói: "Hi Bạch huynh đã từng nói với ta, về sau sẽ chỉ dùng một thái độ siêu nhiên để hân thưởng

mỹ nữ trong thiên hạ, đây là sự thay đổi đầu tiên của huynh, nhưng tại sao huynh lại thay đổi như vậy? Ta nghĩ mãi không thông, cho đến lúc này, ta mới hiểu tại sao, huynh thay đổi vậy là vì Phi Huyền, có phải không?”

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên nói: “Tử Lăng quả nhiên lợi hại, có thể nhìn thấy nội tâm của ta. Ôi! Phải nói sao cho đúng đây? Mới gặp nàng lần đầu tiên, ta giống như gặp được bút tích của Triển Tử Kiên¹, cảm thấy trên đời này không còn mỹ nữ nào đẹp hơn vậy được nữa, nàng làm ta lĩnh ngộ được thế nào mới là cái đẹp chân chính, đó là một thứ cảnh giới mà bút của ta không tài nào diễn họa được. Kể từ khi nàng bước chân vào tục thế, để mấy kẻ như chúng ta đây gặp được, Hầu Hi Bạch đã không còn là Hầu Hi Bạch của trước đây nữa.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Nghe Hi Bạch huynh nói, tựa hồ như không còn là nam nữ chi tình của thế tục nữa, mà là một loại tình cảm siêu nhiên của tâm cảnh.”

Hầu Hi Bạch trong mắt lấp lánh dị quang, từ tốn đáp: “Trong thiên hạ, e là chỉ có mỗi Tử Lăng là hiểu được tâm ý của ta. Ta đã quyết chí theo đuổi họa đạo, chính là vì từ khi sinh ra ta đã luôn theo đuổi cái chí thiện chí mỹ. Trên đời này vốn không có sự vật hoàn mỹ, nhưng trong tranh thì luôn là những cảnh tượng động lòng người nhất, cũng giống như ‘số một ẩn giấu’ mà huynh và Khấu Trọng luôn nhắc đến vậy.”

Nghỉ một lát rồi y nói tiếp: “Huynh đã từng thấy qua bản chất của cái đẹp chưa? Cái đẹp chính là thứ khiến con người ta cảm động nhất trên thế gian, nó cũng chính là thứ thần bí nhất, ta gọi nó là họa thiên. Tử Lăng đã từng nghĩ xem cái đẹp rốt cục nghĩa là gì chưa? Tại sao chúng ta lại nhận thấy mỗi vật là đẹp hay là không đẹp? Cái đẹp vốn không hề có tiêu chuẩn, ta và ngươi có thể cảm thấy bầu trời lồng lẩy mê hồn, nhưng lại có rất nhiều người khác không cho rằng thế. Cái đẹp lại vừa có thể là vô hình lẫn hữu hình, vẻ đẹp nội tâm không thể nắm bắt được bằng cái nhìn bên ngoài, giống như Phi Huyền vừa có được cái đẹp của bề ngoài lẫn nội tâm, chính là đỉnh cao của cái đẹp, là một vẻ đẹp khiến cho người khác tự cảm thấy mình thật không thể bằng được, đến thần thánh cũng không xâm phạm nổi.”

Từ Tử Lăng khẽ cười đáp: “Ta thật chưa từng suy nghĩ sâu sắc về cái bản chất của đẹp như huynh. Nghe huynh phân tích như vậy, quả như được vén đám mây mù nhìn thấy trời xanh. Nhưng cũng cảm thấy thế gian này quả là bất công, tại sao lại có sự khác nhau giữa cái đẹp và sự xấu xa? Chỉ có điều đó là một sự thực không thể thay đổi được.”

¹ Triển Tử Kiên: một nhà danh họa thời Tùy

Hầu Hi Bạch dường như vẫn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình nói: “Đẹp và xấu, căn bản là một loại vận mệnh bất khả kháng, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy Phi Huyền, cuộc sống của ta bỗng biến thành phong phú vô hạn, thái độ của ta đối với nữ tính cũng biến đổi hoàn toàn, các loại tục niệm trần thế trở nên siêu thoát, biến thành một sự truy cầu thuần khiết trong họa đạo.”

Từ Tử Lăng nói: “Trước khi gặp Phi Huyền, có phải Hi Bạch huynh đã chán ngấy cuộc sống ôi hồng ỷ thúy rồi hay không?”

Hầu Hi Bạch cười khổ đáp: “Huynh quả là đã sớm nhìn thấu ta, tại Thành Đô chắc huynh đã có dịp chứng nghiệm qua phong cách sống của ta rồi. Ôi! Cảm tình đương nhiên là một gánh nặng, nhưng điều khiến ta không thể chịu đựng được là cảm tình khiến ta phát hiện ra ngay cả những sự vật đẹp đẽ tuyệt vời cũng có những mặt không đẹp của nó.”

Y Trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Thanh Tuyền là một nữ tử không hề thua kém Phi Huyền chút nào, nhưng nàng và Phi Huyền là hai người vô cùng khác biệt, vô luận Phi Huyền xuất hiện lúc nào ở đâu, nàng đều mang lại cho người ta một cảm giác thanh cao không bám chút phàm trần, Thanh Tuyền lại hoàn toàn tương phản. Bất luận là nàng ta hay là tiêu nghệ tuyệt diệu thiên hạ của nàng, đều có thể hòa nhập thành một thể với đất trời. Hai người bọn họ chính là đại biểu của cái đẹp siêu việt nhất mà ta vẽ ra. Khi ta nhìn thấy nàng lần đầu tiên, hận nhất là không có bút bên cạnh để vẽ nàng lên Mỹ Nhân Phiến, khi ta được nghe tiêu nghệ của nàng, lại càng không có cách nào hạ bút để miêu tả được hết cái đẹp siêu nhiên rung động lòng người của nàng.”

Từ Tử Lăng nhớ lại những cuộc kiến diện động lòng người với Thạch Thanh Tuyền, khẽ than: “Nói rất hay, huynh đã đem cái cảm giác khó có thể hình dung được của ta, một câu nói ra hết.”

Hầu Hi Bạch hân hoan nói: “Bàn luận về cái đẹp như vậy thôi đã, nội thương của Tử Lăng ra sao rồi?”

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Sau khi được Thiên Ma Chân Khí của Loan Loan giải trừ tà độc, đã có khá lên nhiều, nhưng để khôi phục lại nguyên trạng thì vẫn còn xa lắm, rất có thể là đã vĩnh viễn mất đi cơ hội để tiến sâu vào võ đạo.”

Hầu Hi Bạch nhíu mày: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Từ Tử Lăng nói: “Ma công của Dương Hư Ngạn quả thật tà độc vô cùng, đã thương đến căn nguyên của ta, nhưng sự thật thì cũng không có gì đáng lo lắng, mệnh vận sẽ diễn ra thế nào nó sẽ diễn ra như thế. Chúng ta đến tửu lầu tìm đồ ăn thôi.”

Hầu Hi Bạch nói: “Ba Đông quận nổi danh nhất là Vọng Hoài Lầu, lầu cao ba tầng, ở phía bắc thành, ở trên tầng cao nhất có thể nhìn thấy toàn cảnh đẹp bên ngoài thành.”

Từ Tử Lăng lật tấm mền sang một bên, cười nói: “Có tin tức gì của Khấu Trọng không?”

Hầu Hi Bạch lắc đầu: “Hiện thời vẫn chưa có tin tức gì. Chỉ biết được là quân Đường ở Tương Dương và cách thành phụ cận bị điều động đi rất nhiều, lúc nào cũng có thủy sư đoàn của Đường thất tuần tra trên Hoài Thủy, chẳng lẽ Lý Thế Dân muốn dụng binh với Chung Ly, tình thế khẩn trương phi thường. Thật kỳ lạ, Khấu Trọng không phải định chạy về hướng này đấy chứ?”

Từ Tử Lăng đột nhiên ngừng thay quần áo, thần sắc lộ vẻ kỳ dị, trầm giọng quát: “Ra đây! Ta biết là ngươi, Dương Hư Ngạn, ra đây mau!”

Hầu Hi Bạch thẫn thờ động, chuyện đáng sợ nhất cuối cùng đã xảy ra rồi.

- o O o -